

než trestní řád ze dne 23. května 1873, čís. 119 ř. zák., takže ani nemohl míti na zřeteli předpisy §§ 91 a násl. tr. ř. o přípravném vyšetřování. Proti stěžovateli bylo na návrh státního zastupitelství ze dne 30. března 1931 zahájeno přípravné vyhledávání za účelem zjištění skutkové podstaty trestného činu. Toto přípravné vyhledávání, jež vede krajský soud, není dosud ukončeno a z trestních spisů, do nichž nejvyšší soud nahlédl, najmě z návrhu státního zastupitelství na doplnění ze dne 26. listopadu 1931 jest patrné, že se vyhledávání vede proti obviněnému pro zločin zpronevěry. První předpoklad pro opatření podle § 17 kárného statutu je tudíž splněn. Jest ještě přezkoumati, zda jde o případ nutný, to jest, zda vyžadují okolnosti případu rychlého zakročení na ochranu zájmů advokátského stavu a klientů. Toto posouzení jest věcí volné úvahy. Nejvyšší soud, přihlédnuv ke zjištěné skutečnosti, že obviněný byl již kárně potrestán právě proto, že zadržoval svým klientům vydobyté a svěřené peníze, a uváživ, že přes to dal zase dojít až k tomu, že bylo proti němu na základě trestních oznámení zahájeno pro podobná jednání trestní řízení pro zpronevěru, schvaluje názor kárné rady, že tu jde o případ, který nutně vyžadoval ochranného opatření podle § 17 kárného statutu. Pokud se stěžovatel obírá ve stížnosti podstatou trestních případů, jež jsou předmětem neukončeného přípravného vyhledávání, pokud dále líčí své majetkové poměry a pokud tvrdí, že jeho finanční rovnováha byla porušena příliš horlivým vymáháním státních daní a poplatků, není třeba s jeho vývody se blíže obírat, protože nemají význam pro rozhodnutí, zda bylo napadené usnesení kárné rady vydáno za zákonných předpokladů. Stížnosti bylo proto odepřítí úspěch.

Čís. 143 dis.

Jde o služební přečin, neuposlechl-li soudce příkazu, by nastoupil místo u soudu, k němuž byl přeložen, poněvadž kárný soud uznal na jeho přeložení na jiné služební místo; nevadí, že mu ještě nebyl doručen ministerský dekret o přeložení a nebyly ještě oznámeny požitky s novým služebním místem spojené.

Z rozhodování v kárném řízení není vyloučen soudce, který jen zařídil, by byl obviněný vyslechnut dožádaným soudcem o zahájení kárného vyšetřování.

Nepříčí se § 10 kár. zák., že byl obviněnému sdělen seznam všech členů kárného senátu, nikoli seznam členů k rozhodování již určených.

Příležitost k obhajobě po rozumu § 13 kár. zák. musí býti obviněnému dána po souzeném provinění; nestačí příležitost poskytnutá před ním (v kárném řízení, jehož předmětem bylo mimo jiné vzdalování se služby u téhož soudu po jinou dobu); avšak porušení předpisu § 13 kár. zák. pozbylo významu, byla-li ještě před odkazovacím usnesením dána obviněnému jinak možnost uplatnění, co pokládá za nutné neb vhodné k obhajobě.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1932, Ds I 21/31.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudců nevyhověl odvolání obviněného z kárného nálezu vrchního soudu v Praze ze dne 6. června 1931, jímž byl odvolatel uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.

D ů v o d y:

Odvolání, které obviněný provedl teprve při odvolacím líčení, není opodstatněno. Domnělé vady správního řízení při přeložení obviněného na jiné služební místo a při provedení dalšího kárného nálezu dáním na odpočinek, za něž obviněný považuje zejména, že mu nebyl doručen dekret ministerstva spravedlnosti, že se překládá k okresnímu soudu ve V. a že mu zároveň nebyly vyměřeny požitky s tímto služebním místem spojené, a že při provedení nálezu o přeložení na dočasný odpočinek nebylo postupováno správně, neomlouvají neuposlechnutí příkazu, by obviněný nastoupil službu u okresního soudu ve V. Jednak týkají se domnělé závady z doby po 26. květnu 1924, t. j. po rozhodnutí o přeložení obviněného v kárné cestě nejvyšším soudem a jednak je nelze vůbec pokládati za omluvný důvod. Vysloviti přeložení soudce na jiné služební místo byl oprávněn kárný soud. Ministerstvo spravedlnosti a presidium vrchního soudu bylo povoláno jen provésti onen nález, nikoli vysloviti přeložení na jiné služební místo formálním dekretem. Byl-li tedy obviněný vyzván, by nastoupil službu k okresnímu soudu ve V. bez formálního dekretu ministerstva spravedlnosti o jeho přeložení na toto služební místo, stalo se tak právem. Že mu hned s výzvou nebyly oznámeny požitky, spojené s novým služebním místem, rovněž ho nemůže omluviti v tom, že se služby vzdaloval. Vždyť mu bylo při tom sděleno, že se mu požitky poukáží. Pro vinu na vzdalování se služby je nerozhodné, že ministerstvo spravedlnosti pokládalo obviněného za zproštěna služby dnem 31. května 1924 a zda se tak stalo právem. Ani výtka, že se rozhodnutí o kárném potrestání obviněného zúčastnil vrchní soudní rada D., ač prý byl z rozhodování vyloučen, an vedl vyhledávání proti obviněnému pro souzený kárný čin, není opodstatněna. Kárným soudem nebylo usneseno, že se vyhledávání zahajuje. Vyhledávání nebylo ani prováděno, nýbrž bylo zařízeno jen doručení usnesení o zahájení kárného řízení a výslech obviněného o tomto usnesení, by mu byla poskytnuta možnost se vyjádřiti, ale nebylo nic ohledně skutkové podstaty zjišťováno ani opatřeno bližší vysvětlení věci, ani nebyly prováděny důkazy. Z toho, že bylo vydáno nejprve usnesení o zahájení kárného vyšetřování a teprve pak bylo vydáno odkazovací usnesení, nemůže býti dovozováno, že se vyhledávání dalo. Naopak vrchní soudní rada D. zařídil jen, by obviněný byl vyslechnut dožádaným soudem o zahájení kárného vyšetřování a to se mohlo státi mimo rámec vyhledávání. Proto vrchní soudní rada D. nebyl z rozhodování vyloučen. Ani postup kárného soudu, že obviněnému byl sdělen seznam všech členů kárného senátu a nikoli seznam členů, kteří byli již k rozhodování určeni, nepřičí se § 10 kár. zák. Právo odmítnouti dva členy řádného senátu přísluší obviněnému z počtu všech jeho členů, nikoli z počtu těch, kteří byli již k rozhodování určeni. Takové určení předpokládá právě předchozí výkon práva k odmítnutí nebo k upuštění od něho.

Ani výtky, že obviněný nebyl vyslechnut před zahájením kárného vyšetřování, nepoukazuje na nezákonnost rozhodnutí. Kárné řízení, jehož předmětem jest vzdalování se obviněného z úřadu v době od 22. prosince 1923 po dobu od 23. prosince 1923 do 31. května 1924, bylo arcíť usnesením ze dne 23. ledna 1923 zahájeno bez předchozího výslechu obviněného, ač jest předchozí výslech nařízen ustanovením § 13 kár. zákona čis. 46/1868. Splnění tohoto zákonného příkazu, který zaručuje obviněnému právo obhajoby a výslechu (srov. rozh. čis. 55 dis. sb. n. s.) nelze, jak to činí napadený nález, spatřovati v tom, že obviněný byl vyslechnut dne 29. září 1923 a při ústním líčení dne 22. prosince 1923, tedy před dobou, do které spadá provinění nyní souzené, v kárném řízení, jehož předmětem bylo mezi jiným vzdalování se obviněného služby u téhož úřadu po jinou dobu, než byla uvedena v usnesení, o které jde, třebaže by obhajoba obviněného mohla se pohybovati ve směrech, ve kterých se pohybovala obhajoba při výslechu dne 29. září 1923 a při ústním líčení dne 22. prosince 1923; neboť příležitost k obhajobě musí přirozeně býti poskytnuta po provinění a nemůže býti dána před ním. Avšak porušení předpisu § 13 kár. zákona pozbylo významu tím, že byla, třebaž teprve po vydání řečeného usnesení, ale ještě před odkazovacím usnesením, dána obviněnému opětovně možnost, by ústně při výsleších, k nimž byl obeslán, nebo písemně podáními, k nimž mu byly dány lhůty jím žádané, uplatňoval, co by byl pokládal za nutné nebo za vhodné k obhajobě. Tím byl zabezpečen onen účel porušeného zákonného ustanovení, jehož porušení pro to nebránilo obviněnému v obhajobě, neznemožnilo mu ji, nýbrž jeho vlastní chování, an se zdráhal uvésti to, co by mu snad mohlo sloužiti k obhajobě, a nedostavil se ke kárnému jednání za tím účelem. Proto ona závada nečiní kárný nález tak vadným, by bylo jej zrušiti a zaříditi opakování kárného řízení soudem prvé stolice, ana ani v trestním řízení nemůže býti uplatněna ve prospěch obžalovaného zmatečnost rozsudku, je-li zřejmo, že porušení formálního předpisu nemělo pro obžalovaného škodlivý účinek na rozsudek. Byl-li obviněný odkázán k ústnímu líčení a při něm souzen a odsouzen, aniž byl věcně slyšen a případná jeho obhajoba vzata v úvahu, není toho příčinou porušení (nešetření) dotčeného předpisu § 13 kár. zákona, nýbrž skutečnost, že obviněný nepoužil žádné z poskytnutých mu příležitostí k obhajobě, odpíral stále výpověď ve věci samé a nedostavil se, ač řádně obeslán, ani k ústnímu líčení.

Ono usnesení vyslovuje, že se vrchní soud jako kárný soud pro soudce usnesl, by bylo proti obviněnému zahájeno kárné vyšetřování pro služební přečin podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čis. 46 ř. zák., spáchaný porušením služební povinnosti v § 46 soudní instrukce mu uložené tím, že po vydání kárného nálezu vrchního soudu v Praze jako soudu kárného pro soudcovské úředníky z 22. prosince 1923 a přes toto své odsouzení pro porušení služební povinnosti, že se v době od 23. dubna do 14. července 1923 a dále od 1. září do 22. prosince 1923 vzdaloval ze svých úřadů, i nadále vzdaloval se bezdůvodně přikázaného mu soudcovského úřadu při okresním soudě ve V. Tím bylo jednání nebo třeba opomenutí, které se dávalo obviněnému za vinu, určitě označeno a předpisu druhého odstavce

§ 13 kár. zákona vyhověno, takže není jasno, kam míří výtka v podání obviněného z 30. dubna 1931, že usnesení neuvádí povšechné platné normy zákonné, ani to které zvláštní ustanovení, o něž se opírá. Ovšem usnesení dovolává se ustanovení § 46 na místě správného § 47 soudní instrukce, označuje obviněného jako soudního radu v. v. na místě správně (přesněji) soudního radu na dočasném odpočinku, a neuvádí, do které doby se dává obviněnému nepřítomnost v úřadě za vinu. Než tyto nesprávnosti, spočívající jen na nedopatření, jež bylo kárným nálezem a částečně již odkazovacím usnesením napraveno, jsou malicherné a nedotýkají se podstaty věci, takže ani v nich nejde o závažnou vadu po rozumu § 26 kár. zákona, nehledíc k tomu, že ani tyto vady, ani vada, o níž jednáno v předchozím odstavci, nejsou vadami ústního líčení, nýbrž vadami předběžného řízení.

Čís. 144 dis.

V disciplinárních věcech proti advokátům jest přípustná žádost o milost.

(Rozh. z 9. května 1932, Ds III 41/30.)

Dr. E. G., advokátní koncipient v M., byl pravoplatným rozsudkem disciplinárního soudu pro věci advokátů odsouzen k trestu prodloužení advokátní praxe o půl roku. Odsouzený si podal žádost o prominutí disciplinárního trestu milostí presidenta republiky.

Nejvyšší soud nedoporučil, aby žadateli byla milost udělena.

Z d ů v o d ů:

Podle obdoby ustanovení § 514 odst. 3 tr. ř. lze žádost o milost doporučiti, jsou-li dány důležité důvody, aby trest byl zmírněn nebo prominut. U žadatele však není podstatných a závažných okolností, které by odůvodňovaly prominutí neb zmírnění disciplinárního trestu. Ani poukaz na četnou rodinu, uvedený v žádosti o milost, není v tomto případě rozhodný, neboť prodloužením přípravné praxe advokátní se u žadatele na dosavadním stavu jeho schopnosti k podpoře rodiny nic nezmění. Pokud správní výbor advokátní komory v Turč. Sv. Martině, který doporučuje odmítnutí žádosti o milost, vychází snad z názoru, že udělení milosti presidentem republiky ve věcech disciplinárních je nepřípustné, nejvyšší soud nesouhlasí s tímto názorem a poukazuje na dobrozdání ze dne 12. XI. 1923 v disciplinární věci Ds II 6/20 (viz též pojednání prof. Dra Františka Weyra »O rozsahu práva presidenta republiky čsl. udíletí amnestii a abolicí podle § 64 a § 103 ústavní listiny«, uveřejněné v »Časopise pro právní a státní vědu«, roč. V., str. 145; a stať Dr. O. Scholze v »Slovníku veřejného práva československého« str. 4).

Čís. 145 dis.

Porušení povinností povolání, trpěl-li advokát svému koncipientovi, by provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, ač mu to bylo výborem advokátní komory zakázáno.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, Ds II 14/31.)